

TÜKÖR-KÉPEK

Makyoh- a „VARÁZSTÜKÖR”, története elve, tulajdonságai.

A XIX. Század első felében japán, vagy kínai eredetű tükrök kerültek Európába. Ránézésre közönséges daraboknak látszottak, de ha párhuzamos fénysugár érte őket, valamely ábrát vetítettek ki egy távolabbi felületre, melyek leginkább Budha vagy Krisztus képet ábrázoltak.

A varázstükör készítésének titkát nemzedékről nemzedékre öröklődő hagyományként őrizték, titkuk megfejtésével számos kutató foglalkozott.

1879-ben Ayrton és Perry kutatók egyértelműen megállapították, hogy a varázstükör-jelenséget a felület kismértékű, szabad szemmel nem látható görbületei okozzák. A görbült felületrészek, homorú illetve domború tükröként viselkednek, így a tükröt megvilágító fény-nyalábot a mintázatnak megfelelően fókuszálják, illetve defókuszálják, így alakul ki az észlelt kép.

Ez a különleges „tükör” jelenség jól kapcsolható a korábbi metszett fekete fatábláimhoz, melyeken szintén a fény általi előlépés, megjelenés a munkákat kiváltó ok.

Ehhez a varázstükör rekonstrukcióhoz egy TÜKÖR-KÉP párt készítettem, melyek egymást szemlélve kérdéseket nyitnak.

A művészet az élet tükörképe vagy épp fordítva, az élet a művészet tükröződése? Mi a valódi lehetőség egy műalkotás létrejöttének, az „eredeti” kép, vagy épp a visszavert „anyagtalán” felület? Mi az, amit a tükörben látok? Mi az, hogy műalkotás? Melyik az igazi kép?

Visszatükröződés. Fodrózó hullámverések. Változások, a képben és önmagunkban. Partraszállás. Megérkezés. De hova is? A tükör előtti vagy mögötti térbe? Mindenesetre:

A SÖTÉTSÉGBEN MINDEN VILÁGOSAN KIVEHETŐ LESZ.